

Era noapte, iar în casa lui Petru se așternuse liniștea.
Totuși, dinspre baie, parcă s-ar auzi un zgomot înfundat...

Cât ai clipi, Baba-Cloanța-Cotoroața a făcut să apară o mulțime de ustensile și de borcănașe buclucașe.

Apoi a început să gătească, fredonând:

— Carne tocată de jder, smoc de păr de dromader, triton fiert și niște mucegai de camembert!

— Bleah! a zis Petru strâmbând din nas.

Dar Baba-Cloanța-Cotoroața a continuat:

— Limbă de viermișor, scuipat de brotac, un șerpișor și niște zeamă de gândac!

— Bleah! Ce scârbos!

— Daaaa... a zis Baba-Cloanța-Cotoroața, frecându-și mâinile. Delicios de scârbos!

S-a apropiat de Petru cu lingura ei uriașă și l-a apucat de nas
ca să deschidă gura.

— Opriți-vă, a zis Petru, gata-gata să rămână fără aer.

Supa dumneavoastră nu e cu adevărat supă de vrăjitoare!

— Ce spui acolo? a izbucnit indignată Baba-Cloanța-Cotoroața.

Nimeni nu mă întrece la supe dezgustător de scârboase!

— Ei bine, nu, i-a răspuns Petru gânditor. N-ați pus purici din manșetă!

— A, da?

— Nici zeamă puturoasă de șosetă.

— A, da?

— Și nici fir de păr de sub beretă!

— A, da?

— Da, da. Gustați, vă rog, și veți vedea! a spus Petru,
zâmbind ștrengărește.

Iar Baba-Cloanța-Cotoroața,
foc de supărată, a gustat din
propria ei supă.

Deodată s-a înroșit, apoi a
început să se micșoreze
și să se rotunjească.

— Vai, ce clonțofleață... Iar m-a
păcălit. Mă transform în dovleac.
Ajutor! a zis vrăjitoarea cu voce stinsă.

— Foarte bine, Babă-Cloanța
dușmănoasă, la aer cu tine, că
plimbarea-i sănătoasă!

Iar Petru a dus Clonțovleacul
la fereastră și l-a rostogolit ușurel în grădină.